

НОВА ФІЛОСОФІЯ НАВЧАЛЬНОГО ПЛАНУ В СИСТЕМІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Педагогіка
ШКОЛИ

У статті зроблена спроба уточнення сутності і змісту філософії навчального плану в системі сучасної вітчизняної післядипломної педагогічної освіти. Зазначається, що сучасні соціокультурні контексти українського суспільства вимагають від кожного педагогічного працівника, керівника загальноосвітнього навчального закладу свідомого самовдосконалення власної особистісної і професійної діяльності. Підкреслюється, що нова філософія освіти для кожного педагога і керівника навчального закладу має стати ціннісно-змістовною основою навчально-виховного процесу у системі вітчизняної післядипломної педагогічної освіти.

УДК 1:378.046-021.68

Ключові слова: післядипломна педагогічна освіта, філософія навчального плану, самовдосконалення.

Постановка проблеми. Сьогодні в умовах плюралізму щодо існуючих парадигм освіти, великої кількості концепцій, варіативності освітніх систем, наявності інноваційних технологій та педагогічних практик, важко регламентувати діяльність педагогів та керівників навчальних закладів. Окрім цього, їхня діяльність має індивідуальний, творчий характер.

Важливо, що змістовно процес отримання знань в системі післядипломної педагогічної освіти є не лише передаванням потрібних знань. Дослідження у галузі філософії освіти дають нам сьогодні можливість вважати освіту за відтворення, трансляцію та засвоєння в життєдіяльності кожного наступного покоління установлених конструктів: досвіду і традицій. Традицій та досвіду не тільки своїх власних,

але, що суттєво для нас з урахуванням глобалізаційних процесів, – тенденцій розвитку світової системи освіти.

Кожне суспільство замислюється над питанням отримання завдяки освітній галузі не тільки про матеріальну культуру, але і над її змістом, структурою, системними елементами. Серед важливих соціальних функцій освіти сучасні українські дослідники відокремлюють гуманістичну, виховну, професійну.

Аналіз останніх досліджень. Вітчизняні педагоги, філософи освіти узагальнили підходи до змістовного процесу отримання знань, який

**Валентина
САГУЙЧЕНКО**

Доцент кафедри філософії освіти Дніпропетровського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти, кандидат філософських наук

Директор школи, ліцею, гімназії № 1-3/2015

сьогодні не має бути лише передаванням фахових знань. Актуальність для сучасного суспільства і освіти знань, що інтегративно висловлюють антропокультурні властивості, уподобання, цінності, смисли, що уможливають формування людиновимірної соціокультурної реальності та охороняють підвалини буття інших людей, культури, соціуму, цивілізації, екосистем, розкривають В.П. Андрущенко, О.Є. Висоцька, С.Ф. Клепко, М.Д. Култаєва, Є.М. Мануйлов, Н.В. Радіонова, М.І. Романенко, І.В. Степаненко, А.В. Толстоухов, О.В. Тягло та інші [1, 2, 8, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11].

Українські дослідники, так само, як і представники американської філософії навчального плану та західноєвропейської об'єктивної педагогіки, наголошують на необхідності розробки і застосування реалістичних освітніх стратегій, які враховували б суперечності, конфлікти, ризики, що існують у сучасному суспільстві знань. Необхідним визнається і поглиблення розуміння взаємовідносин між старим і новим в інноваційних освітніх і культурних процесах, що послідовно доводиться представниками еволюційної педагогіки.

Усе більш загальновизнаною стає вимога відповідності сучасної системи освіти специфіці плюралістичного суспільства, на чому послідовно наголошує німецький дослідник Франк-Рюдигер Ях [12]. Ще один визначальний освітній орієнтир задає подвійна критика як авторитарного, так і вільного виховання, що міститься у роботах представників німецької еволюційної педагогіки. Необхідно, щоб захоплення антиавторитарним вихованням поступилося місцем виваженої виховної практики, характерною рисою якої є культура щодо вільного вибору і певної свободи. Свобода і вибір є для кожного суб'єкта навчально-виховного процесу. Але необхідно пам'ятати і про управління цим процесом.

Цілі статті. Сьогодні у нашого суспільства є замовлення на модернізацію освітньої галузі, і саме такої модернізації потребує післядипломна педагогічна освіта, яка має відповісти

на питання: *кого вчимо? як вчимо? для чого вчимо?*

Такі та інші питання, зокрема: як виховувати молодь в суспільстві, що переживає радикальні зміни, хвилювали і американське суспільство (сьогодні відоме як суспільство з усталеною демократією) у кінці ХІХ століття, коли держава обирала нові цінності та ідеали.

Відповіддю була американська система „прагматизму”, розроблена Джоном Дьюї. Теоретичною основою в роботі школи Д. Дьюї вважав реформування суспільства через оновлену школу, яка мала радикально змінитися і стати громадою, де навчання учнів реалізується через спільну продуктивну діяльність [3, с.103].

На запитання про наші життєві цінності сьогодні соціальне дослідження, проведене українськими і російськими вченими, а також порівняльний аналіз, проведений обласним Центром розвитку громадських організацій свідчить: за останні 20 років у молоді не вироблено чіткої картини світу, цінностей, норм та алгоритмів поведінки. На жаль, все частіше це стосується і випускників педагогічних закладів, і молодих педагогів, які тільки починають свою педагогічну кар'єру. Є певні протиріччя у сприйнятті навколишнього середовища, подій, кардинальних змін у сучасному суспільстві. А це вимагає найскорішого формування системи виховання та певної концепції соціалізації молоді. Можна погодитися з академіком О.Я. Савченко про важливість та актуальність своєчасного встановлення загальних цілей та цінностей при реформуванні сучасної школи. Необхідно підкреслити: цілі та цінності актуальні для всіх суб'єктів навчально-виховного процесу.

Про важливість напрямів зорієнтованості свідомості та цінностей українських учителів свідчить цікаве підсумкове емпіричне спостереження, узагальнене С.Ф. Клепком: багато педагогів знаходяться під тиском зразків посередності; подальший розвиток вважають не потрібним; успішних людей вважають відчуженими від інших сфер життя; ігнорують творчу роль щоденних інтелектуальних вправ та дій; важко сприймають свої недо-

ліки; не здатні передбачати труднощі, пов'язані із затримками власного розвитку, а головне – вважають, що досягли власної „біографічної компетентності”, – навичок систематичного самотворення власного життя і розвитку [8, с.253].

Головною перепоною на шляху реалізації громадянського виховання випускників наших навчальних закладів, в тому числі і педагогічних, є суттєве протиріччя між його соціальним, моральним характером та антисоціальним, бездуховним сучасним ринком, існуючою сферою послуг, сучасними засобами масової інформації. Молодь спостерігає за зростаючим розривом між багатими та бідними. Після батьківського затишку, рідного навчального закладу, роботи (найчастіше у державному секторі) молода людина опиняється сам на сам із неадекватною ситуацією на вулиці, у транспорті, у сфері розваг. А там вже інша атмосфера: неетична реклама та ціла індустрія сумнівних розваг, дешева преса. Невипадково, Н.В. Радіонова підкреслює важливість філософських комунікацій і філософського спілкування у соціокультурних контекстах як у минулі роки, так і сьогодні для удосконалення освіти [6, с.16].

Характеризуючи такий кризовий стан відомий гуманіст ХХ століття А. Швейцер як для минулих часів, для сьогодення, так і для наступних часів, пояснював намаганням користуватися культурою відірваною від етичної складової. Про формування якісно нового стану духовності з новими ціннісно-смысловими орієнтирами, що стає найважливішою передумовою уникнення антропологічної катастрофи, йдеться у дослідженні І.В. Степаненко та М.Д. Степаненка [9, с.82-83], які підкреслюють актуальність пошуків антропокультурних властивостей, уподобань, цінностей, смислів, що уможливають формування людиновимірної соціокультурної реальності, не руйнують підвалин буття інших людей, культури, соціуму, цивілізації, екосистем, що переключається з висновками А.В. Толстоухова щодо глобального соціального контексту та контурів еко-майбутнього [10, с.12]. Актуальність цих пошу-

ків підкреслюють В.П. Андрущенко, М.Д. Култаєва, Н.В. Радіонова, М.І. Романенко, І.В. Степаненко [1, 4, 6, 7, 9].

Системоутворюючим фактором у роботі з учнівською молоддю, з педагогами у якості слухачів курсів в інститутах післядипломної педагогічної освіти, філософи і педагоги-практики бачать цілісну систему з духовною і моральною складовими виховання, а не тільки окремі тимчасові або додаткові курси і факультативи за вибором.

Застерігаючи проти вивчення важливих питань сучасності тільки за рахунок додаткових предметів, зокрема „Основи демократії”, який найчастіше впроваджується у системі післядипломної педагогічної освіти, наш сучасник О.В. Тягло застерігає від ідеалізації, пропонує говорити і про суперечності.

Вчений вивчав американський досвід демократизації навчального процесу, суть якого дослідник пояснює своєчасною допомогою в коригуванні своєї поведінки через пошук найкращих доказів, найсильніших аргументів, але без прямолінійного підштовхування до наперед визначеної та готової відповіді. Перспективним він бачить синтез критичного мислення і звичайної логіки. А повсякденну практику критичного мислення вчений вважає шляхом до демократії і втіленням її фундаментальних цінностей майже безвідносно до того, яких політичних поглядів тримається критично мисляча людина.

Можна погодитися із висновком вченого: освіта у суспільстві, що прагне демократизації, повинна бути урізноманітнена навчанням критичному мисленню з певними необхідними доповненнями [11, С.12].

Суттєві застереження щодо ідеалізації та обґрунтування необхідності врахування суперечностей, конфліктів, ризиків висувають також чисельні дослідники німецької, англійської, американської та вітчизняної школи.

Значний внесок до сучасної філософії освіти належить німецькій школі. Досліджуючи сучасну еволюційну педагогіку у роботах сучасних німецьких дослідників, М.Д. Култаєва наголошує на соціобіологічній перспективі. що

дозволяє поглибити розуміння взаємовідносин між старим і новим в інноваційних освітніх і культурних процесах [4, с.110].

У Німеччині у дев'яностих роках минулого століття проведено широку дискусію щодо системи освіти та освітньої політики, самостійності навчальних закладів. Сучасний німецький дослідник Франк-Рюдигер Ях приходить до важливого висновку щодо відповідності сучасної системи освіти вимогам плюралістичного суспільства. Ця відповідність можлива у разі сприйняття навчального закладу як інституту громадянського суспільства. Школа, підкреслює Франк-Рюдигер Ях, повинна стати „школою громадян”, у якій і вчителі, і батьки мають право і, що суттєво, реалізують це право приймати участь у розробці педагогічної програми школи вже на вищому рівні управлінських рад, а не тільки піклувальних рад.

Важливо підкреслити для наших подальших вітчизняних досліджень, що сьогодні німецька еволюційна педагогіка критикує як авторитарне так і вільне виховання. Захоплення анти-авторитарним вихованням поступило місце виваженій виховній практиці, характерною рисою якої є культура щодо вільного вибору і певної свободи [12, с.10].

Тому суттєвим є той факт, що незважаючи на те, що Інститут різноманітних шкільних рад набуває постійного розвитку, і міністри освіти європейських країн вважають питання участі громадськості в управлінні сучасною школою одним із головних факторів, здатних покращити якість шкільної освіти (Люксембург, 1995 р.), але для створення своєї власної моделі треба пам'ятати про культурні та національні відмінності.

У цій площині доречно привести дослідження В.П. Андрушенка щодо реальності освіти та проблем деміфологізації, де вчений підкреслює важливість та виняткову актуальність орієнтації на свій культурно-історичний досвід із поєднанням його з сучасними зарубіжними досягненнями [1, с.15]. Сьогодні для загальноосвітнього процесу розвитку освіти характерно

відставання трансформації освітньої галузі від трансформації суспільства.

Основні тенденції розвитку світової цивілізації виявляють все більшу значущість людини як активного суб'єкта формування самого себе і умов своєї життєдіяльності. Дія законів природи і суспільства, результати цієї дії у просторових, тимчасових, діяльнісних координатах у різних поєднаннях і взаємозв'язках мають глибоку альтернативність. Саме ця обставина вимагає від людини використання багатоваріантної методології і пізнання, і діяльності, усвідомлення об'єктивності наявності багатоваріантних рішень на будь-якому рівні їх обґрунтування і реалізації на основі випереджаючого підходу – прогностично спрямованого, актуального та інноваційного, а головне – перетворюючого.

Необхідність подібного підходу посилюється, якщо варіант рішення спрямований на систему, що включає різноманітні елементи, непорівняних і по суті, і за формальними ознаками: технічними, економічними, моральними.

При цьому сама методологія, безперечно, має бути гуманістичною, оскільки кінцева значущість вибору багато в чому залежить від духовності людини і її системи цінностей. Подібна методологія мислення і діяльності людини повинна формуватися в процесі такої педагогічної професійної освіти, яка розвиває здібності особистості педагога діяти у режимі постійного випередження існуючого стану і з'являється як особистісне значуще й відповідає сутнісній потребі педагога і керівника у пізнавальній активності, забезпечуючи готовність до самоудосконалення, самоактуалізації, соціальної та професійної педагогічної мобільності.

Проте дослідження наших вітчизняних вчених свідчать про посилення тривожних симптомів того, що людина і суспільство в цілому часто не усвідомлюють необхідність такого образу мислення і дії, а це відгукнеться можливими руйнівними наслідками на мікро- і макрорівнях різних сфер життєдіяльності [1, с. 17].

Багато в чому це є наслідком орієнтації педагогічної професійної освіти

на формування духовного світу педагогів як вузьких фахівців, а не як особистості, її світоглядів; нерозуміння своєї ролі і місця в соціумі, у цілісності національної системи післядипломної педагогічної освіти, у взаємовідношенні з природним довкіллям, а також наслідків своєї діяльності. У свою чергу, це пов'язано з тим, що має місце і зараз: репродуктивним характером освіти людини „суспільства знань” (у вигляді завершеної системи), з тим, що розвинулися технократичні орієнтири професійної педагогічної освіти, загальною теоретичною і практичною неопрацьованістю питань з проблем випереджаючої функції освіти. Для проведення системних досліджень з означеної проблематики у Дніпропетровському обласному інституті післядипломної педагогічної освіти відкрито кафедру випереджаючої освіти.

Сучасна ситуація в освіті все більше схиляється до подальшого розвитку з орієнтацією на модель випереджаючої освіти, хоча співіснують і інші моделі (прагматична, просвітницька, адаптаційна, людиноцентрична).

О.Є. Висоцька суть концепції випереджаючої освіти для сталого розвитку бачить у тому, щоб перебудувати зміст і методологію навчального процесу у всіх ланках системи освіти таким чином, щоб вона стала здатною до вчасної підготовки людей до нових умов існування, дати їм такі знання й уміння, які дозволили б не тільки успішно адаптуватися у новому соціальному та інформаційному середовищі, але й активно впливати на нього в інтересах збереження й подальшого гармонічного розвитку людського суспільства та навколишньої природи [2, с. 9].

У зв'язку з цим потрібно знаходження шляхів зміни парадигми професійної педагогічної освіти, виведення її на інший якісний рівень на основі значного розширення рамок визначення та вирішення проблем освіти з позицій усього комплексу наук про людину, про шляхи розвитку її як об'єкта і суб'єкта дії.

Останні роки хоча і характеризуються посиленням уваги до проблем професійної освіти з боку ряду наук

(філософії, соціології, економіки, фізіології, психології, педагогіки), дослідники у кожній науковій області підходять до визначення цілей і змісту професійної освіти зі своїх позицій, акцентуючи увагу на різних її аспектах. Одні підкреслюють необхідність забезпечення функціональної грамотності, готовності до вільної орієнтації у нових соціально-економічних умовах; інші – необхідність гуманізації освіти, трактуючи її як поворот до особистості і розвитку її потенційних можливостей і потреб; треті ратують за гуманітаризацію як передумову духовного розвитку особистості [1, 7, 8].

При цьому ідеї активізації навчання, проблемного, розвиваючого навчання, інші сучасні напрями дидактики досить розроблені, проте їх реалізація на практиці або носить фрагментарний характер, або не дає очікуваного ефекту через те, що залишається багато в чому незмінною загальна парадигма освітнього процесу. Знаходження шляхів зміни цієї парадигми пов'язане як з подальшими глибокими дослідженнями післядипломної педагогічної освіти, так і з використанням усього згаданого вище комплексу наук про людину в аспекті необхідності посилення спрямованості професійної освіти, у першу чергу, на випереджаючий розвиток особистості педагога, керівника навчального закладу, всіх учасників навчально-виховного процесу. Про культуру, що має стати ціннісно-змістовною основою освітнього процесу, йдеться у дослідженні Є.М. Мануйлова [5, с.19]. У період модернізації, як підкреслює М.І.Романенко, утверджується новий тип цивілізації та людини, коли культура стає основою самого їх буття [7, с.61]

Проблема осмислення ролі і місця особистості педагога в системі післядипломної педагогічної освіти, в соціумі, в його нових контекстах в аспекті нашого дослідження, нерозривно пов'язана із загальногуманістичною проблемою пізнання людини, багатосторонньо і багатоаспектно розглядалася у працях мислителів, учених, педагогів-практиків, починаючи від античності до теперішнього часу. Основи підходу до цієї проблеми були

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Андрущенко В. П. Роздуми про освіту: Статті. Нариси. Інтерв'ю / В. П. Андрущенко. — Київ : Знання України, 2004. — 804 с.
2. Висоцька О. Є. Концептуальні засади випереджаючої освіти для сталого розвитку // Джерело : Дніпропетровська обл. пед. газета. — 2009. — №21 (30), червень-серпень. — Дніпропетровськ: ТОВ „Книга”, 2009. — С.6.
3. Дьюї Д. Школа и общество / Джон Дьюї [пер. с англ. Г. А. Лучинского]. — 2-е изд. — Москва : Изд-во „Работник просвещения”, 1923. — 178 с.
4. Култаева М. Д. Нова німецька еволюційна педагогіка: тенденції і можливості / М. Д. Култаева // Філософія освіти. — 2006. — №1(3). — С.109-121.
5. Мануйлов Є. М. Естетична культура як зміст освіти майбутнього фахівця права / Є. М. Мануйлов // Вісник Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого. Серія : Філософія, філософія права, політологія, соціологія : зб. наук. пр. — 2009. — № 1. — С.13-19.
6. Радіонова Н. В. Педагогічний потенціал філософського спілкування : історичний вимір у комунікативних структурах / Н. В. Радіонова // Науковий вісник. Серія : Філософія / Харк. держ. пед. ун-т ім. Г.С. Сковороди. — Харків : ОБС, 2002. — Вип. 13. — С.14-18.
7. Романенко М. І. Освіта як об'єкт соціально-філософського аналізу : монографія / М. І. Романенко. — Д. : Промінь, 1998. — 131 с.
8. Клепко С. Філософія освіти в педагогічній освіті / С. Клепко // Філософія освіти. — 2007. — № 1(6). — С.252-259.
9. Степаненко І. В. Життєва компетентність особистості : філософсько-антропологічний та соціокультурний виміри : монографія / І. В. Степаненко, М. Д. Степаненко. — Харків : ХДУХТ, 2011. — 220 с.
10. Толстоухов А. В. Глобалізація. Влада. Еко-майбутнє / А. В. Толстоухов — Київ : Вид-во ПАРАПАН, 2003 — 308 с.
11. Тягло О. В. Проблема урізноманітненні демократичної освіти / О. В. Тягло // Постметодика. — 2009. — № 4 (88). — С.10-12.
12. Jach Frank-Rydiger. Schulverfassung und Bürgergesellschaft in Europa / Frank-Rydiger Jach. — Berlin : Duncker & Humblot GmbH; Auflage, 1999. — 546 s.

закладені ще в працях Аристотеля, Платона, Сократа, отримали свій розвиток в епоху Відродження, були поглиблені в епоху Просвітництва в роботах Вольтера, І. Канта.

Сучасні наукові підходи обґрунтовані і відбиті у працях вітчизняних і зарубіжних авторів: М.О. Бердяєва, В.І. Вернадського, Е. Фромма.

Роль і місце людини у сфері сучасної економіки, виробництва, висунення суспільством нових вимог до особистості працівника, його освітньо-професійних якостей з позицій дослідження післядипломної педагогічної освіти за останній час розглянуті в роботах Б.С. Гершунського, А. Маслоу, П.Г. Щедровицького.

Вони допомагають краще розуміти природні обставини прояву у людини здібностей і потреб до безперервного оволодіння новими знаннями, розширення поля своєї соціальної активності Таким чином, певні підходи до проблеми випереджаючої функції професійної освіти, його випереджаючої спрямованості є присутніми у тій чи іншій мірі у значній кількості наукових праць. Проте саме поняття „випереджаюча професійна освіта”, пов'язана з ним термінологія не мають досі чіткої і досить однозначної визначеності, що веде до різних тлумачень, ускладнює реалізацію ідеї випереджаючої освіти у педагогічній практиці, у тому числі і в післядипломній освіті.

Системного дослідження проблеми випереджаючої післядипломної педагогічної освіти з точки зору його сутнісних характеристик, її дії, умов прояву і результативності досі не проводилося. Хоча для цього спонукають якісно новий ідеал характеру значущості особистості педагога і керівника в житті суспільства ризику і неготовність системи післядипломної педагогічної освіти сьогодні до підготовки таких спеціалістів [8, с.254].

Викладачі обласних інститутів післядипломної педагогічної освіти розуміють об'єктивну наявність багатоваріантних рішень в усіх сферах педагогічної і управлінської діяльності, але не завжди правильно і своєчасно здійснюють вибір оптимальних стратегій у розвитку вітчизняної освіти. Завдання необхідності прогностичної оцінки

наслідків рішень, що приймаються у системі післядипломної педагогічної освіти, розуміння відповідальності за них і недостатній розвиток у процесі професійного утворення гуманістично орієнтованого, прогностичного образу мислення і діяльності усвідомлюють не всі суб'єкти освітньої діяльності [7, с.88].

Є певні протиріччя між результативністю професійної педагогічної освіти у вигляді низької соціальної і професійної адаптивності педагогів і керівників, що не відповідає вимогам ринку праці, і слабкий облік цього чинника в діяльності системи післядипломної педагогічної освіти. Все це нашоухе на вдосконалення післядипломної педагогічної освіти для формування активної, прогностичної і інноваційної орієнтованої особистості педагога і керівника, здатної діяти в режимі постійного випередження на виклики сьогодення, що у свою чергу вимагає перегляду філософії навчального плану післядипломної педагогічної освіти на всіх її рівнях та в усіх структурах. У першу чергу, це стосується управлінської діяльності, від якої залежить успіх освітніх реформ. Все це дає можливість спробувати сформулювати наступні **висновки**:

ефективність сучасної післядипломної освіти залежить від її відкритості та динамізму як цілісної системи, що інтегрує професійні та життєві траєкторії розвитку особистості із врахуванням сучасної соціокультурної специфіки; при цьому, диверсифікаційні процеси у межах цієї системи посилюють значущість орієнтаційного знання у формуванні особистості педагога і керівника, що визначає затребуваність у якості методологічної основи розвитку післядипломної педагогічної освіти життєтворчого імперативу безперервної освіти за конструктом освіти протягом усього життя на основі випереджального підходу, що дає можливість готувати педагога і керівника загальноосвітнього навчального закладу у якості освітнього філософа.

Перспективи подальших розвідок у цьому напрямі пов'язані з дослідженнями в межах програми науково-дослідної роботи Дніпропетровського обласного інституту післядиплом-

ної педагогічної освіти за темою „Формування механізмів трансформації регіональної системи освіти на основі принципів випереджаючої освіти для сталого розвитку” через

- уточнення організаційних та управлінських проблем сучасної післядипломної педагогічної освіти;
- пошук адаптивних варіантів навчання у системі вітчизняної системи післядипломної педагогічної освіти, здатних забезпечити безперервний характер освіти педагогів як освітніх філософів.

Сагуйченко Валентина

Новая философия учебного плана в системе последиplomного педагогического образования

В статье сделана попытка уточнения сущности и содержания философии учебного плана в системе современного отечественного последиplomного педагогического образования. Отмечается, что современные социокультурные контексты украинского общества требуют от каждого педагогического работника, руководителя общеобразовательного учебного заведения сознательного самоусовершенствования собственной индивидуальной и профессиональной деятельности. Подчеркивается, что новая философия образования для каждого педагога и руководителя учебного учреждения должна стать ценностно-содержательной основой учебно-воспитательной деятельности в системе отечественного последиplomного педагогического образования.

Ключевые слова: последиplomное педагогическое образование, философия учебного плана, самосовершенствование.

Valentina Sagujchenko

A curriculum new philosophy in the system of a postgraduate pedagogical teaching

Attempt was made in the article to clarify an essence and maintenance of the philosophy concerning a curriculum in the system of a modern native postgraduate pedagogical teaching. It is marked that the modern socio-cultural contexts of Ukrainian society require from every pedagogical worker, leader of general educational establishment a deliberate self-perfection of his individual and professional activity. It is underlined that the new philosophy of education for every teacher and a leader of educational establishment should become a valued-rich base in content of teaching and educational activity at the system of native postgraduate pedagogical education for all subjects of educational process.

Key words: postgraduate pedagogical teaching, philosophy of curriculum, self-perfection.